



Ladislav Babić

Budale iz priručnika

Namnožile se budale - reče mi prijatelj.

Gdje – upitah - ne vidim ni jednu oko sebe, osim ako nisam tolika budala da ih ne zapažam?

Jasno da ih ne vidiš – odvрати – stoga se nemoj sekirati. Ako ih ne vidiš, onda ih daklem ni nema.

Kako onda, kažeš, namnožile se budale? Držiš li ti to mene budalom, ili...

Pa, namnožile se po rječnicima. Eto, pogledaj, ma koji od njih pun je dobro definiranih pojmova, koji nigdje ne postoje.

Može li se definirati nešto čega nema u stvarnom svijetu? S tom mišlju prolistah malo rječnike, od tvrdo ukoričenih do digitalnih i, zaista. Vrve knjige od skarednosti najrazličitije vrste, koje tvore veliki dio jezičnog blaga. Postade mi nejasno na koga se odnose; dali *Marsovce*, ili stanovnike drugih svemirskih dimenzija, kad ni jedne konkretne osobe njima definirane ne prepoznajem u svojem svijetu. Još gore, nit' se one ne prepoznaju, pa kažete li predsjedniku vlade da je, primjerice, kreten – lako vas utuži, naplaćujući od vas odštetu za uvredljivu

insinuaciju, sugerirajući da kreteni moguće ipak postoje. Da ste to zapravo vi, preslikavši vlastiti idiotizam na voljenog predvodnika stada. Svašta hoda ovim tлом, krade i lupeta (ubijanje smo im već oprostili), zaštićeno svim mogućim instancama. Sve je to vrlo osjetljiva čeljad, prepuna digniteta koji se prelijeva, pa se učas uvrijede (da živom *Poglavniku* spustite kako je fašist, morali biste voditi dugogodišnje sporove sa spomenutim gospodinom). Drugim riječima, smijete sami sebi reći da ste budala, a potom se obratiti sudu, utuživši kretenskog sebe koji je svoj inteligentniji dio proglasio budalom.

Što to znači, pitate? Pa, jednostavno, budale, glupani, kreteni, idioti i ostala rječnička bratija, ili su u praksi zaštićeniji od vrsta pred izumiranjem, ili bi sve te kvazikulturalne priručnike prepune riječi kojih konkretna životna realizacija nigdje ne postoji, trebalo staviti na hrpu i potpaliti! Poput paleža u *Trećem Reichu*, ili inkvizicijskih vatica, ili... Ustvrđite li sad da sam fašist, pripazite na svoju jezičinu, jer bi mogli gadno najebati zatražim li pravosudnu obranu svog digniteta. Fašisti, naime, ne postoje nigdje izvan tih knjižurina kojih mi je namjera uporabiti za logorsku vaticu i pečenje kobasica. Kako, čudite se, ako fašizma ima, tko ga onda inaugurira ne postoje li fašisti? Eh, vidite, naišli ste na jednu veliku, neriješenu misteriju ljudskog roda. Mada, moguće je vrlo jednostavno objašnjenje. Neki tvrde da je cijeli svemir nastao iz ničega, *ex nihilo*. Ako je dakle to istinito, nije li se i fašizam mogao poroditi iz ničega, onako spontano, bez inicijatora, lišen svojih eksplicitnih i implicitnih zastupnika, privrženika, jataka i branitelja? Da fašizam bude među nama, svuda oko nas, a fašisti samo u priručnicima?

Vidim kako vam se ideja zaista počinje dopadati. Sve vrvi od fašista, nacista, ustaša, četnika i balija u alternativnom, literarnom svemiru u obliku nikad ostvarenog potencijala u ovoj našoj, civiliziranoj stvarnosti, koja uzgaja raznorazne nakaradne svjetonazore bez prisutnih im realnih nositelja. Oko nas bujaju sušta inteligencija, obrazovanost, kultura, savršena uljuđenost i besprijekorni humanizam. Psa smiješ zvati psom, stol – stolom, travu – travom i majmuna – majmunom, ali postoje riječi koje po svemu sudeći nemaju svoju materijalnu

inkarnaciju. Jeli onda čudno da vas neki premijer, čak i najobičniji anonimus, tuže za klevetu, jer proglasivši ih glupanima, budalama ili fašistima, ustvari negirate njihovu biološki dokazanu opstojnost u *ovom*, smještajući ih u neki svijet egzistirajući tek između debelih korica još debljih knjižurina, koje – usput budi rečeno – namjeravate spaliti? Ne samo da klevetate u našem svijetu, nego oklevetane želite užgati i u onom, imaginarnom, literarnom. Zaboga, kao da čujem vaš glas, pa to je dvostruki atentat: na dostojanstvo postojećeg ideala i nepostojeće mu negacije! Ti si, burazeru moj, zločinac najgore vrste! No, no, no; suzdržite se malo, da ne biste dospjeli pred časni sud, prepun slučajeva u kojima se dokazuje kako hitac u čelo nije zločin, već samo "*hitac u čelo*"! Ergo je i izvršitelj tog akta, tek "*djelatnik poslova vezanih s hicima u čelo*".

Znači, ne smijem živog čovjeka na ovoj planet proglasiti budalom, zločincem ili fašistom, a da se on ne uvrijedi, tražeći odštetu za nanesenu mu uvredu? - pitate me u nevjerici, nisam sasvim siguran shvaćajući li cijelu stvar. Ali, nije da niste na tragu. Živo stvorenje nikako, ali mrtvaca nesposobnog utužiti vas, možete nazivati imenima koja vam se sprdnu, jer budala postaje budalom, glupan se realizira kao glupan, a fašista kao fašista tek u svemiru onkraj ovog, u kojem sve vrvi od budalaština, gluposti, idiotizama i fašizama, onako iz čistog spontaniteta nastalih, kao život principom *spontane generacije*. Daklem - počinjete zadivljeno shvaćati elemente difundirajuće istine u svoj centralni procesor - rječnici su ustvari knjige mrtvih, priručnici za općenje, koji *ovom svijetu* pomažu uspostaviti vezu s *onim svijetom*, upravo toliko neprimjereni *ovoj* koliko su primjereni *onostranoj stvarnosti*?! Uostalom, konverzirati sa sugovornikom riječima koje on – uslijed svoje blještave uljudenosti - apsolutno ne shvaća, jer su posvema van njegove realnosti, više je nego jalov posao. Ushićeni civiliziranošću ljudske vrste koja je izrode svoje svakodnevne uljudbe prebacila u alternativni svemir, umah vam se diže vlastito dostojanstvo, empatizirajući s ljudima spremnim braniti se optužbi za prerano im imputirani fašizam od strane nestrpljivaca, nespremni čekati da subjekti njihovih neopravdanih optužbi na *ovom*, postanu objekti opravdanih kritika prelaskom na *onaj* svijet! Jasno vam je kako je tim tužiteljskim likovima filozofija, specijalno dijalektika, slabija strana, oni su naprosto obične *komunjare*!

Pardon, pardon – vičete unezvjereno – niste li maločas tvrdili da su uvrede ove vrste neutemeljene, jer ne odgovaraju stvarnim žiteljima ovog svijeta? Ah, gospodo, zaista se duboko ispričavam; u zanesenosti svojoj oko vašeg prosvjetljivanja, zaboravio sam spomenuti. Postoje izuzeci, koji svojom izuzetošću upravo potvrđuju pravilo o kojem sam vam govorio! *Komunjara* nipošto nije uvreda, to je objektivni lingvistički označitelj najgore postojeće gamadi ovog svijeta, koja namjerno insinuirá fašizam, glupost, eksploataciju, izrabljivanje, idiotizam, i slične lažne glasine šireći o ljudima kakvih je naš svijet – kao što sam maločas objasnio – u potpunosti lišen. Na takve neprilagođene tipove našoj stvarnosti, moje se primjedbe svakako ne odnose. Pretpostavka naše humanističke civilizacije je, slične perfidne gnjide pobacati na lomaču potpaljenih rječnika, pa neka se posve neometano - u alternativnoj stvarnosti - okomljuju na objekte tek u njoj prisutne. A mi, mi ćemo graditi vrli novi svijet, lišen insinuacija i insinuatora, premjestivši ih na zajedničko mjesto koje im pripada. U iluziju, koja – sve dok je ne spalimo - nekim čudom uspijeva graditi realni svijet. Kakav? Pa, upravo takav kakav jest!

03.01.2017.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>